

Publicerad 2006-10-15 17:55 av morran

cirklar

Runt I cirklar, springandes svettandes....jag hittar inget mål.

Där var den, väggen jag minns inte vilken färg det var, minns inte vilken slags vägg det var.
Väggen var hård.

Allas ord om hur jag skulle få smärtan att gå över rann av mig som när man håller vatten på en gås.

Folk klagar på sina ekorrhjul som de inte lyckas sluta springa frenetiskt i, de kan trycka på stopp.

Väggen skrattar mig i ansiktet, du kommer inte loss! Medicinerna lurar mig och vägrar berätta varför jag mår dåligt. Nu kan jag gråta tårar jag vet inte vart dom kom från, de sköljer över mig, de tar inte slut. Ju längre från väggen jag försöker backa ju mer suger den fast mig. Nu när jag tänker efter så är det inte en vägg, det är ett rum med väggar utan dörr.

Som i Batmanserien minskar rummets yta hela tiden. Jag har slutat skrika, tystnaden kanske får allt att sluta krympa? Jag säger förlåt och skrattar lite, då blir alla glada.

Bra svar på alla frågor, predikningar från närstående sagda med snällt tonläge men i det där snälla är allt mitt fel för att jag inte hjälper till. Det är bara jag som kan få stopp på allt. Det finns ingen styrka att hämta mer, rummet krymper, jag försöker andas.

I alla förstående samtal, i alla jag vet hur du känner kommentarer ser jag sveket. De vill att man ska ta tag i det man inte har. Hur hittar man vägen ut ur ett rum utan dörrar? Hur ska jag se när tårarna förblindar mig? Hur ska jag sätta stopp för allt när jag redan har försökt?
När ska jag bli styrkt av allt jag genomgått?

Bespara mig era råd när det bara är tomma erbjudande om något som jag inte kan greppa. Ge mig en näsduk, en slägga och en kram som inte trycker, fast svaret blir som jag redan vet.....du kan bara hjälpa dig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren morran med Poeter.se id #11457 innehar upphovsrätten